

ОЛЕНА СКУЛОВАТОВА

САША

ЗАКОХАЛАСЯ

Олена Скуловатова

Саша закохалася

Близькозоре попелясте небо третій тиждень поспіль плакало дрібною мжичкою. Саша дивилася крізь шибку на каламутну воду в калюжах та сумувала. Вона любила стан теплого тихого суму, коли сидиш, закутавшись в м'якенький картатий плед, та відсьорбуєш щось пахуче та гаряче.

Цього разу в великому кухлі з написом: «Привіт з Трускавця» парував не напій з какао-бобів, не чай з лимоном і, навіть, не настоянка бабусиних трав, а щойно зварений глінтвейн. Саша навмисне ходила в магазин за дешевим червоним вином. Кориця та гвоздика знайшлися на кухні, хоча останнім часом з продуктами стало сутужно.

Коли Єгор жив із нею, мусила щодня готувати. Він полюбляв смачно поїсти. Після ситної вечері розморений, вдоволений, лежав на

дивані та тягнув руку: «Йди до мене, моя курочка». Постійно вигадував дивакуваті пестливі імена. Вона сердилася:

— Інші дівчата киці, кохані, сонечка, а я то качечка, то куріпочка, не дім, а пташина ферма.

Єгор сміявся, хапав за руку, тягнув до себе. Вона пручалася, казала, що має прибрати посуд, закинути кашу в мультиварку на ранок, підсмажити м'ясо, щоб скласти йому ланч-бокс. Та він продовжував тягнути, поки не падала в гарячі обійми.

Того кухля з написом, який спантеличував неоковирністю, привіз з останньої поїздки. Він часто їздив у відрядження. Іноді засумувавши вдома, Саша просила, щоб узяв із собою. Тоді їй ще хотілося кудись їхати, бачити нове, дивуватися, але Єгор завжди знаходив причину для відмови.

Поринувши у спогади, Саша маленькими ковточками сьорбала густу брунатну рідину й вдихала п'янку спиртову пару. Раптовий пронизливий дзвінок у двері примусив здригнутися. «Невже це

він, невже повернувся», — проносилося в голові, поки шльопала босими ногами по немитій паркетній підлозі орендованої квартири. Розчахнула двері.

— Вітаннячко хатнім котикам, — буревієм увірвалась Нюха. Це дивне ім'я вигадала сама, скоротивши від Танюха. Подруга полюбляла дивувати. Часом Саші здавалося, що сенс життя Нюхи полягає в тому, щоб якомога частіше заганяти оточення в стан

ступору й залишати після себе глибокий когнітивний дисонанс.

— Я забула, що ми домовлялися зустрітися, вибач.

— Ну, так зустрілися й добре. Не повернувся? — кинула багатозначний погляд на Сашу. — Чим це в тебе так смачно пахне? — потягнула носом. Від чого заворушилися тонкі, вкриті дрібною сіткою судин, ніздрі. Через ті судини ніс Нюхи завжди мав рожевий відтінок. Хоча це мало її хвилювало, як і його форма. Коли Нюха сміялася, довколишні забували про

її звичайне, позбавлене бодай
натяку на красу, лице, й бачили
лише ряд блискучих, трохи
випнутих назовні зубів, іскристі очі
та мерехтливе внутрішнє світло.

У такі моменти Саша заздрила
подрузі, її безпосередності й вмінню
опинятися в центрі подій.

Нюха пройшла на кухню й
підняла кришку каструльки, в якій
плавав побуряковілий лимон та
розкуйовджена паличка кориці.

— А їжа в цій обителі є? —
розчахнула двері холодильника та
зависла, злегка погойдуючись, як

удав над пташкою. — В Сахарі харчів більше, ніж в тебе.

— Налити? — не чекаючи відповіді, Саша дістала кухля. — Десь в тумбі пів шоколадки завалялося, зараз пошукаю.

Подруги вмостилися на старенькому дивані. Сиділи, підібгавши ноги та відсьорбуючи пекучу рідину, яка приємною хвилькою розтікалася всередині.

— Напій моряків! — відсалютувала кухолем Нюха, — Будьмо! — легенько стукнула об напис: «Привіт з Трускавця».

— Мені до кінця тижня треба виїхати. Сама цю квартиру не потягну, — сумно видихнула Саша.

— А я оце про моряків думаю. Може й нам податися в плавання?

— Що? Я мало не вдавилася, яке плавання? Чи знову епатуєш?

— Ти тепер вільна, і від Єгора, і від квартири.

— Залишилося ще роботу втратити.

— Не втрапиш, ти ж Сашка — няшка. Шеф постійно нахвалює, — Нюха запустила руку в волосся й розкуйовдила й без того лахмату

чуприну. — В мене є один знайомий, ну, як знайомий, новий бой-френд. Так от він захоплюється яхтами. Саме планує мандрівку, а в команді сковідилось двоє людей. Це наш шанс.

— Здуріла?! Та і як ми попливемо? З Києва в Чорне море? І це, певно, купу грошей коштує, — Саша відсьорбнула глінтвейн та вдивилася в обличчя Ньюхи. Підсвічене блідими променями, які пробивалися крізь немите віконне скло, воно зробилося загадковим, навіть потойбічним.

— Не плавати, а ходити. Привчайся до термінології. Плаває качка і різна гидота в Гангу. А ми з тобою підемо під білосніжними вітрилами назустріч свіжому вітру та пригодам.

— Ти підеш, а я шукатиму квартиру та пакуватиму лахи.

Нюха скинула плед, в який до того затишно куталась, підхопилася, забрала в розгубленої Саші «Привіт з Трускавця» та потягнула подругу за руку:

— Вдягайся, познайомлю тебе з Ігорем. Це той хлопець. І не кажи

про роботу, шеф давно натякає, що вже дві відпустки висять невикористані.

Саша спробувала вирватися з цупкої долоні подруги, але та міцно тримала.

— Ньюхо, не варто. Я не хочу. Не моє оті пригоди.

— Не примушуй мене думати, як твоїй колишній.

Від тих необачних слів Саші здалося, що отримала дзвінкого ляпаса. Згадала, як він збирав валізу, як ховав очі, і як сказав, що вона хороша, але надто нудна.

Нудна настільки, що йому вже несила терпіти. Саша знала, що Єгор пішов до іншої жінки, яскравої, активної тусовниці, яка хоч і не вміє готувати, але має фан-клуб в Інстаграмі, членом якого віднедавна став її Єгор. Всередині Саші поступово набрякала темна відчайдушна злоба. Вона висмикнула руку та випросталася.

— Вибач, я часом ляпаю не подумавши, — Нюха присоромлено опустила голову.

— Їдемо, пливемо, йдемо, як там правильно. Я готова! — Саша

розпростала плечі та усміхнулася,
вийшло вимучено й надто штучно.

Вранішній Бориспіль нагадував
гігантський термітник, який
підкорювався власним законам.
Людський потік підхопив двох дівчат
та поніс всередину. Саша не мала
часу на вагання та роздуми, надто
швидко збиралася в дорогу.
Оформлення документів, купівля
квитків, тести на ковід, пакування та
вивіз речей з квартири, сумбурні

спроби поповнити гардероб
потрібним одягом. Останнє
виявилось надскладним
завданням. Вона погано розуміла,
що їй потрібно в тій мандрівці.
Уявляла, як вони з Нюхою митимуть
палубу, виплескуючи воду з відра
під ноги, чиститимуть картоплю у
величезні казанки, підійматимуть
вітрила, кидатимуть якір та
свистатимуть всіх наверх. Свистіти
Саша не вміла, але вирішила, якщо
цю необхідну навичку відточить
згодом. Вона постриглась,

переживаючи, що не матиме часу доглядати за волоссям.

Опинившись в кріслі літака, нарешті розслабилась і вперше за цей скажений підготовчий тиждень змогла подумати. Нюха летіла у хвості. Їй дісталось місце поміж двох симпатичних студентів, а Саші поряд бабці, яка всю дорогу хрестилася та тихо шепотіла молитви. З іншого боку сидів сивий чоловік з книгою: «Методи підготовки ґрунту до посівних робіт». В ілюмінаторі швидко зменшувалося місто, пропливали

пир'їсті хмарки й здавалося, що Саша теж перетворилася на пух та летить за вітром в невідомість. Вона не втрималася й з терміналу написала Єгору: «Відбуваю в плавання по Адріатиці. Тож не на зв'язку. З'явлюся не скоро. Не дзвони». Знала, що й так не шукатиме, але не втрималася перед спокусою потішити власне его.

Підтягнутий офіцер митної служби Загреба поцікавився метою візиту й почувши про яхтинг, миттєво втратив інтерес до дівчат.

Опинившись надворі, розгубилися.
Після дощової погоди Києва,
яскраве сонце засліплювало.

— Ньюхо, як ми далі діємо?

— Я тебе обожнюю, —
розсміялася. — Ти раніше цим не
цікавилась?

— Ну, стільки навалилося... Та й
сподівалася на тебе.

— Решта команди вже прилетіла
й чекає нас в Трогорі. Мусимо якось
доїхати.

— Якось? В сенсі ти не знаєш як?

— Саша відчула, як закалатало
серце.

— Не парся. Ми ж не в Африці. Зараз карту відкриємо і зорієнтуємось, — почала водити пальцем по екрану. — Так. Є автобус, тільки потрібно ще на вокзал добратися.

— Дівчата, я почув, що їдете в Трогир? – на них дивився високий привабливий чоловік.

Саша насторожилася й міцніше схопилася за ручку валізи, а Нюха усміхнулася й пустила бісики в бік незнайомця.

— А що?

— Ми зараз беремо авто в прокат і теж туди прямуємо. Мандруватимемо узбережжям, — до них заговорила симпатична дівчина, — якщо розділите з нами витрати на пальне та платну дорогу, то підкинемо й вас.

Саша видихнула з полегшенням, й приховала усмішку, спостерігаючи розчароване обличчя подруги. Вона нагадувала карапуза, якому показали іграшку й відразу сховали в шафу.

Маленький Нісан-ліф мчав автобаном. Випадкові попутники розповідали про свої мандри, за годину втомилися та замовкли. Дівчина заснула, а чоловік увімкнув тиху музику. Саша милувалася альпійськими краєвидами, хатками розкиданими на схилах та схожими на хмаринки вівцями. Здавалося, що Київ залишився в далекому минулому, яке існувало колись, проте зникло, стерте ластиком когось могутнього та всесущого.

Подякувавши попутникам,
дівчата пішли в порт.

— Гарні! — захоплювалась
Саша, минаючи витончені яхти, які
мальовниче похитувались на фоні
дзвінкої блакиті неба. — Невже й ми
на такій підемо?

— Побачимо.

На зустріч крокував парубок в
молочно-білому бавовняному
костюмі з пов'язаною на піратський
штиб косинкою. Саме таким Саша
уявляла справжнього моряка. Він
розкинув руки, й Нюха виснувши,
побігла обійматися. Саша привітно

простягнула правицю для
рукостискання. Долоня Ігоря
виявилася гарячою та міцною.

— Ось і наш красень, прошу на
борт.

Нюха побігла хитким містком, а
Саша застигла, милуючись
катамараном з потужною назвою
«Борей».

— Але як ми там помістимось? —
злякалася, що доведеться всім
спати в одному приміщенні. Уявила
гамаки, розвішані в темному
тісному кубрику, та гігантських

пацюків, які статечно прогулюються під ногами.

— Для вас є окремі апартаменти,
— Ігор підморгнув.

Каюта виявилась крихітною кімнаткою з ілюмінатором та двома ліжками. У невелику нішу ледве вдалося втиснути валізи. Проте запах чистоти, який йшов від білої постілі, створював відчуття простору.

— Крутяк! — Нюха плюхнулась на ліжко і відразу застогнала: — тве-е-е-рдо.

— Ходімо. Представлю вам шкіпера.

Дівчата, мружачись від яскравого сонця, вийшли на палубу. Шкіпером виявився невисокий хорват, який, немов кіношний моряк, кутив люльку й носив охайні чорні вуса. Говорив на дивній суміші хорватської та англійської. Саші здавалося, що його рідну мову зрозуміти простіше, ніж англійську.

— І які плани? — Нюха озирнулася й всілася на м'який диванчик.

— Тарік та Яр поїхали докупати продукти. Зараз відпочивайте, а завтра з самого ранку вирушаємо до острова Жир'є.

Втомлена дорогою, Саша сховалася в каюті, прилягла та незчулася, як заснула. Наснився Єгор. Його обличчя розмивалося, ніби дивилася крізь акваріум. Прокинулася від гучних голосів й здогадалася, що повернулися хлопці. Їй не хотілося вставати й

знайомитися з новими людьми.
Увімкнула телефон, щоб
подивилася, чи немає відповіді на
повідомлення, надіслане
колишньому коханому. Значилося,
як прочитане, але жодної реакції.
Саша сумно видихнула. З палуби
лунав розкотистий сміх Ньюхи.
Почулися кроки, широко
розчахнулися двері й на порозі
завмер незнайомець.

— Вибачте, помилився, —
позадкував. — Ви, певно, Саша. Я
— Ягр, Ягрослав тобто.

Зачинив двері, залишивши спантеличену Сашу на одинці з думками. Вона підвелася і притулилася лобом до ілюмінатора, крізь який проглядалися вогні нічного міста.

— Яр сказав, що ти прокинулася. Пішли нагору, там всі, — Нюха увірвалася в Сашин меланхолійний настрій та потягнула до гурту.

Пили терпке місцеве вино. Заїдали креветками та сиром й милувалися підсвіченим містом. Саша забилася в куточок, сховалася за витонченим бокалом з

довгою ніжкою й розглядала присутніх. Їх подобалося думати про людей, хто вони, чим займаються в житті, які таємниці приховують.

Нюха тулилася до Ігоря, й Саша подумала, що непосидюча яскрава подруга й цей впевнений хлопець — гарна пара. Їм обом тісно в кам'яних джунглях мегаполісів, тож постійно шукатимуть нових шляхів, як ті двоє, що підвезли їх до Трогора. Дивувалася, що у світі так багато мандрівників, людей, які замість того, щоб жити розміреним

життям, вили гнізда, розлітаються світами, постійно блукають щось, пізнають, гублять і знову знаходять. А вона, Саша, яка? Чого хоче насправді? Раніше точно знала, що прагне вийти заміж за Єгора, народити двійко, а може й більше, діточок, щодня возити їх в школу, пекти пироги й збиратися великою родиною за красиво сервірованим столом. Мріяла про садок, який виросте навколо її дому. Єгор пішов, втік з її мрій, й уявний садок засох.

Саша придивилася до шкіпера. Ньюха сказала, що в сезон він заробляє яхтингом, решту часу мешкає в котеджі над морем. Він пив колу й вдивлявся крізь присутніх у відомі лише йому світи.

Тарік Сашу не зацікавив. Веснянкуватий, капловухий, з коротким рудим волоссям, такий тип чоловіків їй не подобався. Вона несвідомо порівнювала його зі смуглявим Єгором, якого вважала еталоном привабливості.

— Чому мовчиш? — Тарік сів поряд, скористався тим, що Ньюха

вирішила пройтися набережною та звільнила місце.

Саша ненавиділа подібні питання, так само безглузді, як решта пустих фраз на кшталт: «Як ти?», «Про що думаєш?», «Розкажи щось». Вони нагнітали тугу. Будь-яка відповідь звучатиме банально. Але, щоб не здатися неввічливою, мусиш відповісти.

— Вигадаю план вбивства, — із задоволенням помітила, як очі Таріка повільно округлилися й стали схожими на риб'ячі, от-от випнуться півсферами назовні. —

Цікава експозиція: на яхті шість людей. Вона виходить в море, і хтось один гине. Потрібно вчислити загадкового вбивцю, поки він не розібрався з рештою.

— А ти оригіналка.

— Отримав, — Яр з усмішкою слухав цей діалог. — Мені подобається. Навіть газетний заголовок вже вигадав: «Загадкова смегть на катамаграні».

Шкіпер кивав головою та усміхався, вважаючи, що лунають жарти. Саша скористалася тим, що хлопці вступили в дружню

перепалку і придивилася до Яра. Він, попри гаркавість, здався симпатичнішим за Таріка, але їй не подобалася наголо вибрита голова та бруталне татуювання, яке тягнулося через шию та пірнало під комірець щільної футболки. Від нього віяло пафосністю та бравадою.

Коли Нюха та Ігор повернулися, всі попрощалися та розійшлися по каютах.

Ранок зустрів туманом, який стелився над водою, створюючи загадкову, сюрреалістичну картину. Тишу марини порушували лише крики чайок та шурхотливий плескіт хвиль.

Саша підвелася на ліктях і побачила, що на сусідньому ліжку, розкинувши руки та ноги, немов морська зірка, спить Яр. Вона інстинктивно схопилася за край ковдри, сторожко озирнулася і зрозуміла, що небезпеки немає. Вибралася з-під ковдри та

протупотіла босими ногами до ілюмінатора.

— Доброго ранку, — обличчя сусіда виглядало вдоволенним. Він дивився прямо, і в його, трохи примружених, очах Саша спіймала усмішку. — Певно, губишся в здогадках чому я тут.

— Нічого подібного. Мені байдуже. Можливо це розіграш, або сплутав каюти.

— Майже вгадала. Помінявся з твоєю подгругою, — підморгнув, й закинув руки за голову. — Зі мною не сумуватимеш.

Саша спробувала приховати спантеличення та поспішила до ванни, залишивши Яра на самоті.

Перед відплиттям шкіпер провів інструктаж і міні-тренування команди. Панував штиль, тому вітрила не підіймали. Катамаран розсікав хвилі, дівчата засмагали, фотографувалися, підставляли веселе обличчя сонцю та раділи. Здавалося, подорож стане приємною прогулянкою.

Саша спершу хотіла пожурити подругу за нічний фінт, а згодом вирішила, що це пусте. По обіді купалися, фотографувалися, ловили рибу й розважалися, хто як міг. Щойно здійнявся легкий вітерець, підняли вітрило. Саша ніколи не переживала настільки яскравого відчуття моменту. Катамаран мчав вперед вздовж мальовничих островів, відкриваючи око надзвичайної краси краєвиди. Море іскрилося, сяяло, манило. Воно здавалося цілісним живим організмом, вічним богом, який є

єдиним, і є в кожному. Віддавшись переживанням, Саша не помітила, як Нюха зникла.

З'явилася лише підвечір, коли швартувалися в маріні острова Жир'є. Її зблідле лице набуло відтінку стіни старого льоху, очі запали, волосся втратило блиск.

— Мені зле, — Нюха вийшла на берег та спробувала повільно пройтися набережною, плутаючись у довгих ногах. Біля найближчої урни зігнулася навпіл, і її знудило.

Саша стояла поруч, і зі співчуттям дивилася на подругу.

— Ти мене пробач, я ледве клешні не склеїла.

— Ласти?

— Та все, що можна склеїти. Яка ж я ідіотка. Думала, що мене не візьме морська хвороба, хоча навіть в автобусах часом захитує.

— Можливо ти звикнеш?

Нюха відійшла від урни, зробила кілька ковтків води з пляшки, яку подав Ігор, та серйозно поглянула в очі подрузі:

— Не звикну. Мені шкода, що зіпсувала тобі мандрівку, але я не витримаю. Ігорю, ви зможете мене

завтра висадити в найближчому порту на континенті?

— Так, але що ти робитимеш?

— Поселюся десь та ходитиму на пляж, — хмикнула, — мені навіть просто сидіти в номері, після того, що пережила, в радість. Не народжена я для моря. Зустрінемося через два тижні в Трогорі. Чекатиму вас, як мідна дружина моряка в Одеському порту.

— Ньюхо, вона ж там з дитиною стоїть, — зауважила несміливим голосом Саша.

— Ну, дитину так швидко я навряд зможу народити, хіба куплю в магазині, — змучено розсміялася.

Того вечора на палубі не сиділи. Маленький екіпаж звикав до думки про близьке розставання. Саша глянула на сусіда по кімнаті, відвернулася до стіни та спробувала заснути. Її мучила непевність, як краще вчинити: зійти на берег з подругою, чи продовжити путь. Подумки вела діалог, намагаючись дійти згоди з собою.

— Спиш? — тихо погукав Яр.

— Ні. Вагаюся.

— Ргозумію. Але Хогватія
безпечна кгаїна. З Ньюхою нічого не
станеться, а нам складно
пгодовжувати подогож такою
нечисельною командою, тим паче,
що Ігогр зійде з нею.

Саша підскочила й сіла на ліжку:

— Не знала. Тоді вибір
очевидний.

— Я так і думав.

Вона не бачила обличчя Яра,
але знала, що на ньому сяє
вдоволення усмішка.

Непланове швартування в порту Шибеника примусило змінити маршрут. Встали рано. Мали подолати значно більшу відстань, ніж закладали в план. На морі панував штиль, і Нюха, хоча й відмовилася від сніданку, все ж змогла спокійно дістатися берегу.

— Земля! — закричала, показно розкинувши руки та зігнувшись для театрального поцілунку.

— Це бетон, якщо що, люба, — усміхнувся Ігор, легко зістрибуючи з трапа на землю.

— Ми втратили
найдосвідченішого мореплавця, —
кинув Тарік, проводжаючи поглядом
пару, яка швидко прямувала в бік
міста.

В його словах Саша вловила
приховану тривогу, яка промайнула
десь в глибині свідомості й
сховалася від яскравого
адріатичного сонця.

Ночували в бухті острова
Корнаті, а зранку продовжили
подорож. Яр повернувся у свою
каюту, й Саша раділа, що
позбулася сусіда. Вона розуміла,

що хлопці до неї залицяються, але воліла тримати їх на відстані, зберігаючи простір для власної свободи. В ці дні лише кілька разів згадувала Єгора. Одного разу під час стоянки в марині зайшла в Фейсбук й побачила, що він вподобав її світлини. Нічого не написав, але під кожною висвічувалося сердечко. Від думки, що переглядав ці відбитки її життя, серце пришвидшено застукало в грудях.

Відразу обрала ще кілька вдалих знімків. Подумала й додала

світлину, на якій стоїть в
купальнику, розкинувши руки,
немов птаха, що хоче злетіти. Від
думки, що Єгор розглядатиме цей
знімок, засоромилась й
почервоніла. Завагалася, але
зрештою натиснула:
«Опублікувати». На зупинках,
щойно з'являвся Інтернет,
хвилюючись відкривала Фейсбук,
щоб перевірити, чи він бачив
світлини.

Минув тиждень. Катамаран заокруглював маршрут, щоб за остачу часу дістатися в порт призначення.

До обіду трималася гарна погода, й Саша проводила час на верхній палубі, милуючись безкраїми просторами та романтичними островами, щедро розсипаними довкола. Вдивлялася, намагаючись побачити, як в прозорій аквамариновій воді граються маленькі блискучі рибки. На вечір почало захмарювати, здійнявся вітер. Зазирнувши в

рубку, Саша побачила, що Тарік керує катамараном:

— Я вже третю годину поспіль тут. Спина затерпла. Може обнімеш, щоб я мав на кого спертися?

Саша кинула на нього скептичний погляд, перевела його на море:

— Схоже буря насувається. Краще знайду шкіпера.

Спустилася вниз й постукала в каюту. Він не відповідав, тож постукала наполегливіше й штовхнула двері.

Шкіпер лежав скрутившись та тримаючись за живіт. Поряд стояло відро. Саша відчула характерний кислий запах. «Але ж його не могло закачати», — промайнула думка.

— Що з вами? How can I help you¹? — торкнулася плеча. Він повернув голову. На перекошеному обличчі вирізнялися сповнені благання очі, такі, які бувають в телят перед забоєм. Тихо змучено застогнав. — What hurts you²?

— Upala slijepog crijeva³.

¹ Чим можу вам допомогти?

² Що у вас болить?

³ Апендецит (хорв.)

— Що? — Саша не зрозуміла, кинулася шукати в телефоні перекладач. Ввела на слух. Не зрозуміло. Він повторив голосніше, і вона прочитала: — апендицит. Чорт! Звісно, гострий біль, блідість шкірних покривів, нудота...

Вона вибігла на верхню палубу й налетіла на Яра, якій спробував, користуючись нагодою, її обійняти, але Саша рішуче відсторонилася:

— Слухай, в нас проблема. В шкіпера загострення апендициту. Він там внизу корчиться. Мусимо

якнайшвидше доставити його в лікарню.

Яр розгублено закліпав:

— Але ж ні я, ні Тагрік не вміємо посправжньому кегувати цією штукою.

По стривожених обличчях друзів Тарік зрозумів, що сталося лихо. Вони швидко пояснили ситуацію. Яр розгорнув карту.

— Ми йдемо вздовж остгрова, на якому розташовано Національний

пагрк. Сумніваюся, що там є лікагня. У когось пграцює Інтернет?

— Ні, — в один голос сказали Саша та Тарік.

— Треба на матегрик. Але цих островів тут, як веснянок на Тагіковому носі.

— Дуже доречна заувага від людини, яка так і не навчилася вимовляти «р».

— Хлопці, не сваріться, не до того. Я бачу, що нам доведеться обпливти купу тих островів, але ж треба вміти читати карти, — Саша підняла очі, безуспішно

намагаючись відшукати
впевненість в обличчях товаришів.

— До вечора вже не довго. Сяде сонце, і ми станемо, як сліпі цуценята. Беру курс на найближчий великий населений пункт. Треба або повертати до Задару, або йти в Шибеник. По відстані майже однаково, але в бік Задару менше островів.

Саша на камбузі готувала вечерю. Час від часу заходила до шкіпера перевірити як він, а хлопці разом намагалися розібратися з навігаційними приладами. Щоразу

потрапляючи в пропахлу кислим каюту, здригалася від думки, що він вже помер й полегшено видихала, коли чула слабкий стогін. Приносила воду й підтримувала важку голову, щоб зробив кілька ковтків сухими потрісканими губами. Його обличчя набуло сіро-зеленого відтінку, й вона з жахом думала, що той клятий апендицит вже лопнув, й черевною порожниною шириться запалення.

Вже зовсім стемніло, коли Саша вкотре зайшла в рубку, щоб зрозуміти скільки ще йти до Задару. Годинник показував двадцять другу десять.

— У нас проблема, — голос Тара звучав надто сухо. Так говорять на кладовищах, щоб стримати сльози.

— Що сталося?

— Пальне. Його мало вистачити, але через зміну курсу ми спалили все до краплі.

Ніби в підтвердження його слів, двигун рикнув, смикнувся та заглох.

— Таки на нулі, — Тарік оглянув маленьку команду.

— Тільки не кажи, що думаєш про те, що і я... — Яр дивився на друга, і в цей момент Саша вперше побачила, які в нього широкі плечі та мужнє цілеспрямоване обличчя. «Дивно, що я цього не помічала, — майнула недоречна думка, — і Тарік здається вже не таким смішним та незграбним, немов раптово виріс та подорослішав».

— Вітрила. Нам потрібно їх підняти. Вітер в потрібний бік. Ми швидко дістанемось порту.

— Хлопці, але ж нас лише троє.
Я взагалі не розуміюся на цих
штуках, поки ви гралися зі
шкіпером, я або загоряла, або
милувалася морем, — Саша
розвела руками.

— Ну ти ж їх бачила, за шкот
зможеш потягнути?

— Мабуть, — Саша розуміла, що
виходу немає.

На палубу піднялися мовчки.
Вітер посилився, і дівчина
здригнулася від холодного пориву,
який здавалося пробрався до кісток
і прошипів на вухо: «Боїш-ш-шся,

боїш-ш-ся...» Яр розкрив Мейн, і він відразу наповнився вітром, гордо випнувся та потягнув катамаран.

— Тагрік, контролюй шкоти, я зараз Джиб гозпускаю. Сашо, іди в грубку. Триматимеш штурвал, — прокричав, намагаючись пересилити вітер.

Саша кинулася виконувати команду. Схопила штурвал та прикипіла очима до приладів. Відчувала, як розганяється катамаран, як його несе, як кренить на бік. Їй здавалося, що швидкість неймовірна, хоча розуміла, що не

більше сорока кілометрів на годину. На панелі швидкість показувало у вузлах, але вона не знала, як їх співвіднести зі знайомими їй одиницями виміру. Щосили стискала шкіряне обплетення штурвалу, аж побіліли кісточки пальців. Відчуття холоду зникло, нічого не мало значення, крім глибокої темряви, в якій мчав катамаран. Здавалося, що її тіло перетворилося на білосніжний корпус, і лине у чорну порожнечу, вітає вітер, розкриває, роз'ятрює перед ним душу, зливається з ним в

єдиному непереборному прагненні швидкості.

Втомлені очі вдивлялися вдалечінь, намагалися розгледіти нечіткі силуети потонулих в тумані островів, зорієнтуватися по вогниках маяків, розкиданих узбережжям, й поглядали на електронну карту. Вона намагалася тримати курс та контролювати датчик глибини, але це розпорошувало увагу й забирало забагато сил.

Поштовх. Катамаран сильно накренило. Саша не впала лише

міцніше стиснула штурвал.
Поштовх. Знову кинуло. Тоді ще і
ще раз.

— Дідько. Що там у вас! – її крик
не зміг пробитися скрізь шум вітру.

Сильний поштовх, ривок, і Саша
відлетіла до стіни,
сильновдарилася головою й
втратила свідомість.

— Ти як, ну ж бо, Сашка.

Відкрила очі й зрозуміла, що її за
плечі трусить Тарік. Його лупатих

очах завмер страх. Сіла й торкнулася потилиці. Рука натрапила на липке. «Певно кров», — прозвучало десь в глибині свідомості, не викликаючи емоцій.

— Хух, жива, налякала мене дівчинка, — Тар притиснув її до себе та поцілував в маківку. Тоді оглянув подряпину, яка ховалася у волоссі.

— Що сталося?

— Поки не знаю. Яр там з ліхтарем бродить, а я прибіг до тебе.

— Бродить?

— Нас занесло поривом вітру та викинуло на піщану мілину.

Вийшли на палубу. Повний місяць виплив з-за хмари й освітив обриси бухти, біля якої застряг катамаран. Він сильно накренився, і щоб не впасти, доводилося притримуватися за розтягнені шкоти. Саша згадала про шкіпера і поспішила до його каюти.

Блідий та виснажений, він підняв на неї злякане обличчя.

— Все добре, — подала води.

Шкіпер хитаючись підвівся.
Напівзігнувшись та тримаючись за
стіну побрів нагору.

— Зачекайте. Вам туди не треба,
— Саша спробувала його спинити.

На перекошеній, освітленій
місяцем палубі, невисока фігура
шкіпера виглядала
сюрреалістичною, ніби він прийшов
з моторошних казок про Летючий
Голландець.

— Я тут побгородив, гоздивився,
— Яр в змоклих штанах, вимахуючи
ліхтарем, піднявся на борт, — ми
надійно засіли, та й вітрила схоже

вже не підніmemo, тгохи ми з тобою,
Тагік, начуди... — запнувся,
помітивши шкіпера.

— Я перевірів карти. Ми
дісталися материка й застрягли на
міліні біля якогось мису. За скелею
не видно вогників, тому здається,
що це острів.

— Хлопці, в нас же є човен! Ми
можемо доставити шкіпера на
ньому. Тут ловить мій телефон. Я
дзвоню рятувальникам, —
неслухняними пальцями Саша
набрала номер: — Our yacht ran
aground. On board the patient.

Exacerbation of appendicitis.

Urgently⁴...

Тарік з Яром кинулися спускати рятувального човна, на ходу пояснюючи знесиленому шкіперу, який сидів притулившись спиною до Мейну⁵, що збираються робити.

— Рятувальникам я скинула нашу геолокацію. Але хтось має залишитися на судні. Може я?

Повиснула пауза.

— Ні, ти дівчина. Їдь з Яром. Я охоронятиму катамаран.

⁴ Наша яхта сіла на міліну. На борту хворий. Загострення апендициту...

⁵ Центральна мачта.

Щойно Саша переступила поріг рідного офісу, на неї навалилася купа роботи. Вона любила той особливий драйв, коли з відчуттям виконаного обов'язку, ввечері валишся в ліжко та миттєво забуваєшся сном. Наступного дня після повернення з Хорватії, прилетіло фото від шкіпера. Він стояв на борту Борея, широко розставивши ноги та засунувши великі пальці за ремінь. За його

спиною безкраїй горизонт ділив простір на море та небо. Написав лише одне слово: «Дякую». Від погляду на його усміхнене обличчя, Саші здалося, що всередині неї прокотилася тепла хвилька.

Через кілька днів в їдальні її зловила Нюха. Дівчата сіли за затишним столиком в кутку.

— Нарешті можемо поговорити,
— Нюха відсьорбнула чай з охайної філіжанки. — Зізнайся нарешті, кого з двох обрала.

Саша загадково усміхнулася.

— Не тягни, сил немає, як цікаво.

— Нікого.

— Як?!

— Після пережитого ми дуже здружилися і вирішили, що це найкращі стосунки.

— Невже ти повернулася до Єгора? — Нюха звузила очі та вдивилася в обличчя подруги, шукаючи відповідь.

— Ні, ні, — Саша поплескала її по руці. — Я коли прилетіла, Єгор зустрів з букетом, але знаєш, якимсь воно зів'яло.

— Хто воно? Квіти?

— Мої почуття до нього. Після того всього справжнього, що відбулося в морі, наші стосунки здалися штучними, нафантазованими. Він щось там белькотів про мої фото, своє кохання, — хмикнула, — але то все пуста балаканина.

— То ти тепер вільна?

— Як вітер, що наповнює вітрила.

— Нічого собі ти заговорила.

— Вчора записалася в школу яхтингу. Хочу навчитися ходити під

парусом. Здається, я закохалася в море.

— А в мене теж є новини, — Саші здалося, що в середині Ньюхи увімкнувся ліхтарик, таким осяяним зробилося її обличчя. — На днях ходила до лікаря. Виявилось, мене нудило не через захитування... — Саша вдивилася в обличчя подруги, починаючи розуміти до чого вона веде. — Я вагітна й скоро ми з Ігорем одружимося!

Наступної миті всі відвідувачі їдальні повернули голови в бік кутового столика, бо там вищали,

обіймалися та підстрибували дві
щасливі подружки.